

Sygn. akt I C 676/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Aleksandra Konkel

Protokolant : Marek Maślany

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2016 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa K. J.

przeciwko A. M.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego A. M. na rzecz powoda K. J. kwotę 9.990 zł (dziewięć tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt złotych) wraz z odsetkami od dnia 17 października 2013r. do dnia 31 grudnia 2015r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. kosztami procesu obciąża powoda w wymiarze 74 % zaś pozwanego w wymiarze 26 %, z tym zastrzeżeniem, że nie obciąża pozwanego poniesionymi przez powoda kosztami postępowania w sprawie o zawezwanie do próby ugodowej sygn. akt I Co 26/12 tutejszego Sądu, pozostawiając szczegółowe wyliczenie kosztów referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 676/14

UZASADNIENIE

Powód K. J. domagał się zasądzenia od pozwanego A. M. kwoty 38.140 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 16.000 od dnia 20 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 16.425 od dnia 21 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 5.715 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, jak również kosztów postępowania w sprawie o zawezwanie do próby ugodowej, która toczyła się przed tut. Sądem pod sygn. akt I Co 26/12.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany był jego pracownikiem. W okresie zatrudnienia u powoda, pozwany zlecił mu naprawę swojego, sprowadzonego z zagranicy, samochodu F. (...), (...) (...). Po zrealizowanej naprawie, pozwany w dniu 30 września 2008 r. rozwiązał z powodem umowę o pracę, jednak – wbrew swoim deklaracjom – do chwili obecnej nie odebrał przedmiotowego samochodu, nie uregulował także należności za jego naprawę. Koszty poniesione przez powoda w związku z naprawą wyniosły 16.000 zł, natomiast pozostała dochodzona przez powoda kwota stanowi sumę dziennych opłat w kwocie 15 zł za przechowywanie samochodu pozwanego w okresie od 20 stycznia 2009 r. do dnia 5 lutego 2013 r. (15 zł x 1.476 dni).

Nakazem zapłaty z dnia 3 czerwca 2013 r., wydanym w sprawie I Nc 748/13, Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego orzeczenia A. M. wywiódł sprzeciw, kwestionując żądanie pozwu w całości. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia oraz wskazał, że powód nie wykazał faktu zlecenia naprawy przez pozwanego, a ponadto należność za wykonanie usługi naprawy samochodu została w całości uregulowana. Odnośnie żądania opłaty za przechowywanie pozwany wskazał, że jest ono bezpodstawne, ponieważ to powód odmawiał pozwanemu wydania jego samochodu. Ponadto powód nie wykazał, jakoby domagał się od pozwanego odbioru pojazdu, ani nie przedstawił faktur za jego przechowywanie, zaś koszty parkowania nigdy nie były przedmiotem roszczeń powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód K. J. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) – usługi samochodowe”. Pozwany był pracownikiem powoda.

/ **bezsporne** , nadto: wydruk z (...) k. 7 v., certyfikat (...) Izby Rzemieślniczej (...) k. 8, zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej – k. 8 v., wyróżnienie (...) Izby Rzemieślniczej (...) k. 9, certyfikat (...) Sp. z o. o. – k. 10/

Pozwany A. M. jest właścicielem samochodu F. (...), (...) (...), który w 2008 sprowadził z USA w stanie uszkodzonym. Pozwany, w okresie zatrudnienia u powoda, zawarł z powodem umowę, na podstawie której K. J. zobowiązał się do odpłatnej naprawy pojazdu przy czym wynagrodzenie – w zakresie kosztu części zamiennych – miało być wolne od narzutów i marż warsztatu a robocizna ustalona z rabatem 30%. Samochód sprowadzony przez pozwanego nie został zarejestrowany w Polsce.

/ **bezsporne** , nadto: zeznania świadka M. K.; dowód rejestracji auta w(...)k.123-123v; informacja z (...)w G., k.115; przesłuchanie pozwanego A. M., k.127-128, k.52/

Naprawa samochodu została dokonana zgodnie z umową, nie później niż do końca 2008r., jednak A. M. nie odebrał pojazdu i nie zapłacił za naprawę, jakkolwiek K. J. poinformował go o ukończeniu naprawy i gotowości auta do odbioru. W międzyczasie pozwany zakończył współpracę z powodem a owo zakończenie przebiegło w atmosferze wzajemnych pretensji. Powód angażował wspólnego znajomego stron do rozmów z pozwanym w celu zmobilizowania go do rozliczenia się z kosztów naprawy i odebrania auta, jednak bezskutecznie. Pozwany nie odebrał samochodu i nie zapłacił za naprawę.

/ **dowód:** zeznania świadka M. K., k.109-110; zeznania świadka K. W., k.110-111/

W mailu do powoda z dnia 12 marca 2011r. A. M. wyraził chęć rozliczenia naprawy F..

/ **dowód:** wydruk wiadomości e-mail, k.67/

Powód nie domagał się od pozwanego zapłaty za bezumowne korzystanie z nieruchomości na terenie zakładu w związku z parkowaniem auta pozwanego. Dopiero na skutek wymiany korespondencji mailowej, w wiadomości z dnia 11 kwietnia 2011r. wspominał o należnych kosztach parkowania.

/ **dowód** : korespondencja e-mailowa między stronami z 2011 roku – k. 66-68; przesłuchanie pozwanego A. M., k.127-128, k.52; /

Stawka 15 zł za dobę parkowania pojazdu żądana przez powoda od pozwanego jest niższa niż średnia stawka wynagrodzenia na nieruchomościach podmiotów, które zarobkowo świadczą tego typu usługi.

/ **dowód** : opinia biegłego wraz z opinią uzupełniającą, k.140-153, k.193-198/

K. J. wystąpił o zawiązanie A. M. do próby ugodowej, przy czym wezwanie na termin posiedzenia nie zostało mu doręczone, bowiem wnioskodawca podał nieaktualny adres przeciwnika.

/okoliczność bezsporna/

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie zaofiarowanych przez strony dowodów z dokumentów, kopii dokumentów oraz wydruków korespondencji e-mail, których prawdziwość i moc dowodowa nie była kwestionowana przez strony. Podstawą ustaleń uczynił Sąd również zeznania świadków M. K. i K. W., uznając je za spójne, logiczne i szczere. Wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków O. J. i T. P. podlegał oddaleniu wobec niewskazania przez wnioskodawcę, pomimo zobowiązania, adresów świadków, na które można by skierować wezwanie.

Zeznania złożone przez pozwanego w charakterze strony Sąd uznał za wiarygodne w takim zakresie, w jakim były one zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd nie dał wiary twierdzeniu, że K. J. uniemożliwił pozwanemu odbiór naprawionego pojazdu. Chociażby z korespondencji mailowej wymienionej przez strony w roku 2011 wynika, że powód był już zniecierpliwiony konieczności przechowywania samochodów pozwanego, bowiem wskazał, że oczekuje, iż po rozliczeniu „znikną oba samochody”. Również z zeznań świadka M. K. wynika, że K. J. oczekiwał odbioru pojazdu przez pozwanego. Stanowisko strony powodowej jest w tej materii bardziej wiarygodne również w świetle faktu niemożności rejestracji przez A. M. samochodu w Polsce, a w konsekwencji korzystania z niego.

Z uwagi na nieusprawiedliwione niestawiennictwo K. J. na terminie rozprawy, na którą został wezwany celem przesłuchania w charakterze strony, Sąd pominął dowód z jego przesłuchania.

Celem ustalenia wysokości należnego wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania przez pozwanego z nieruchomości powoda Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego do spraw techniki samochodowej, wyceny wartości i kosztorysowania napraw pojazdów M. L.. W ocenie Sądu opinia biegłego sporządzona została przez osobę mającą gruntowną wiedzę i doświadczenie z zakresu, którego opinia dotyczy. Jakkolwiek każda ze stron wniosła zarzuty do opinii biegłego, w pisemnej opinii uzupełniającej biegły do zastrzeżeń tych się odniósł, przy czym kwestia ustaleń co do wartości wynagrodzenia za naprawę auta i związane z tym zarzuty nie mają znaczenia z uwagi na oddalenie powództwa w tym zakresie wobec przedawnienia roszczenia.

Odnosząc się do ustaleń biegłego w pierwszej kolejności wskazać należy, iż wysokość wynagrodzenia za bezumowne korzystanie winna odpowiadać stawkom rynkowym za korzystanie z danego rodzaju rzeczy w określonych warunkach i czas posiadania rzeczy przez adresata roszczenia (zob. np. wyrok SN z 07.04.2000 r., IV CKN 5/00, LEX nr 52680). Biegły takie stawki ustalił, co pozwoliło stwierdzić, iż stawka przyjęta przez powoda, określona w wymiarze dobowym, jest niższa od stawek rynkowych.

Żądanie zapłaty za naprawę samochodu nie podlega uwzględnieniu jako przedawnione. Strony łączyła umowa o dzieło (art.627 kc). Strony równocześnie, w sposób dorozumiany, zawarły umowę o przechowanie samochodu (art.835 kc) na nieruchomości powoda, a ponieważ umowa o przechowanie samochodu była umową uboczną do umowy o dzieło i była ściśle związana z jej realizacją przez powoda, strony przyjęły w sposób dorozumiany, iż przechowanie samochodu A. M. będzie nieodpłatne. Należy również pamiętać o relacjach łączących w tamtym czasie strony niniejszego procesu. Pozwany nie był „klientem z ulicy” ale znajomym i pracownikiem powoda, co rzutuje na ocenę żądań w zakresie zapłaty za przechowanie pojazdu.

Remont auta zakończony został nie później niż na koniec roku 2008r. W związku z wykonaniem umowy powód domagał się od pozwanego zapłaty za wykonane dzieło. Pozwany podniósł jednak zarzut przedawnienia, który okazał się uzasadniony. Art.646 kc przewiduje bowiem dla umowy o dzieło dwuletni termin przedawnienia liczony od dnia oddania dzieła. (...) zostało naprawione w 2008 r. co jest niesporne i to ten czas należy wiązać z oddaniem dzieła. Nie stoi temu na przeszkodzie okoliczność, że pozwany samochodu nie odebrał. Skoro zaś powód w pozwie nalicza

wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z miejsca postojowego od daty 20.01.2009r. to oczywistym jest, że w tej dacie uważał dzieło za wydane. Powód niejednokrotnie zresztą wskazywał w toku procesu, iż domagał się od pozwanego odbioru naprawionego auta.

Powód nie wykazał, a nawet nie podjął próby wykazania, aby doszło do przerwania biegu przedawnienia. Tym niemniej wskazać należy, iż wiadomość e-mail, w której pozwany deklaruje wolę rozliczenia się za samochód datowany jest na marzec 2011r. a zatem pochodzi z czasu gdy roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za wykonanie dzieła było już przedawnione. Nie może zaś zostać przerwany bieg terminu przedawnienia, który już upłynął. Jeżeli chodzi o wnioski o zawezwanie do próby ugodowej, to został on złożony w dacie 19 stycznia 2012r. a zatem w czasie, w którym wskazane roszczenie powoda było już przedawnione. Konsekwencją zaś upływu terminu przedawnienia była możliwość uchylenia się przez pozwanego od jego spełnienia (art. 117 § 2 kc), z której to możliwości A. M. skorzystał.

Zważyć należy, iż z dniem dokonania naprawy auta i oddania go pozwanemu uległa zakończeniu umowa przechowania. Tym niemniej, w tamtym czasie pozwany nie był w złej wierze, a od jej istnienia uzależnione jest żądanie zapłaty za bezumowne korzystanie z parkingu powoda.

W myśl art. 225 kc w zw. z art. 224 § 2 kc samoistny posiadacz w złej wierze zobowiązany jest do wynagrodzenia właścicielowi za korzystanie z jego rzeczy. Przepis powyższy mocą art. 230 kc ma zastosowanie również do posiadacza zależnego w złej wierze. Wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości dotyczy faktycznego wykonywania czynności na nieruchomości właściciela, a zatem uwzględnia się stan faktyczny, który rzeczywiście wystąpił (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 września 2015r. sygn. akt I ACa 450/15). Stąd dla uznania żądania zapłaty za zasadne, wymagało ustalenia, że pozwany była w okresie spornym posiadaczem gruntu, a jego posiadanie było w złej wierze. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2015 r. sygn. akt I CSK 360/14 w złej wierze jest ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo wie, że prawo to mu nie przysługuje albo też ten, kto wprawdzie nie ma świadomości co do nieprzysługiwania mu określonego prawa, jednakże jego niewiedza nie jest usprawiedliwiona w świetle okoliczności danej sprawy. Tym samym, dobrą wiarę wyłącza zarówno pozytywna wiedza o braku przysługującego prawa, jak i brak takiej wiedzy, wynikający z braku należytej staranności, a więc niedbalstwa.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt sprawy niniejszej wskazać należy, iż sposób w jaki pozwany użytkował fragment terenu zakładu powoda w okresie objętym sporem, odpowiada faktycznemu władztwu nad rzeczą, które należy zakwalifikować jako posiadanie zależne.

Powód nie wykazał aby domagał się od pozwanego zapłaty za bezumowne przechowanie. Dopiero w mailu z 11 kwietnia 2011r. K. J. wyraził żądanie uzyskania zapłaty a zatem z tą datą pozwany – przechowując pojazd na nieruchomości powoda - zaczął być w złej wierze. Od tej daty zatem, zdaniem Sądu wynagrodzenie za korzystanie z parkingu powoda, było uzasadnione. Łącznie zatem wynagrodzenie należy się za 666 dni zaś stawka 15 zł za dobę jest zasadna. W świetle opinii biegłego wskazana wartość nie przewyższa stawek za dobę przechowywania pojazdu w okresie objętym żądaniem pozwu. Nie można przy tym podzielić stanowiska pozwanego, że stosowanie stawki dziennej jest nieuzasadnione. Brak jest, w okolicznościach sprawy niniejszej, podstaw do uznania, że wynagrodzenie powinno być liczone według stawki miesięcznej.

Z przytoczonych względów Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 9.990 zł z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości wraz z odsetkami naliczonymi od dnia 17 października 2013r., to jest od daty, w której A. M. złożył odpowiedź na pozew a zatem znał treść żądania pozwu i merytorycznie się do niego ustosunkował, do dnia zapłaty, z uwzględnieniem zmiany treści art. 481§2 kc. Zgodnie zaś z treścią art. 481 § 1 kc, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W pozostałym zakresie, z przyczyn wskazanych we wcześniejszej części uzasadnienia, powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 100 kpc, art. 108 § 1 kpc, jak w punkcie 3. wyroku, rozdzielając je między stronami w stosunku: 74% – powód, który przegrał spór w takim zakresie i 26% – pozwany, pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu, przy czym Sąd postanowił nie obciążać pozwanego poniesionymi przez powoda kosztami postępowania w sprawie o zawezwanie do próby ugodowej (sygn. akt I Co 26/12) z uwagi na fakt, że w niestawienie się pozwanego na posiedzenie w tej sprawie spowodowane było wskazaniem przez powoda nieaktualnego adresu pozwanego.

ZARZĄDZENIE

1. (...). C (...)

2. (...)